

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 182. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387991712/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Jeg stod just i en venskabelig Strid med et Par andre Dandsere om hvo der skulde føre den første op, da Alice kom ind. Amor og alle Gratier! det var hende, og det var ikke hende; jeg saae, og jeg saae: det var ikke hiin mørkkledte mørkladne, kolde, hartad stive Française; det var Terpsichore selv, let som en Zephyr og mild som Morgenstjernen. En snehvid Balkjole sluttede i tætte Folder om den yndigste Krop, og naaende kun til Anklerne, lod den frie til Beskuelse de nydeligste Fødder, omvundne paa gammel græsk med rosenrøde Silkebaand. Et himmelblaat Flor tilhyllede Barmen, og en eneste Lillie – et Værk af Kunsten – prydede den mørkebrune Haarfletning paa hendes Isse. Men Ansigtet fremfor alt! hvilken sølsom Forvandling var det undergaaet! Hvor var den store Mund bleven af? Som hun med et Par takkende Ord smilte mig imøde, da jeg traadte til for at hilse og opbyde hende, kunde jeg gjerne ønsket den endnu større, for at see des flere af de skønneste Tænder, der nogensinde fremskinnede mellem tvende Purpur-Læber. Og Øjnene! ogsaa disse aabnede mig nu for første Gang deres mørkeblaa Himmel, og viste mig i et Glimt hvilken Aand der boede forinden. Hvad er Skjønhed andet end Gjen-skinneth af en skjøn Sjæl. Hver enkelt Deel af Ansigtet kan være smukt, det Hele regelmæssigt; men føttes det Aandens Glands, har det ikke større Værd end Pygmalions Galathea, førend Guderne hørte hans Bønner, og skjænkede hende een; det vækker Beundring, men ikke Kjerlighed.

Vel var det at Musikken i det samme begyndte; thi min Overraskelse var saa hæftig, tillige saa sød, at jeg skulde have glemt Dandsen, mig selv, og alt andet omkring mig. –

Unge Læser! smukke Læserinde! nu vide I allerede, hvad jeg dengang ikke endda mærkede: at Kjerlighedens Gud havde ramt mig med sin sikreste Piiil. Hvorledes kunde jeg ogsaa tænke, at den der ved første Sammenkomst var mig saa ligegyldig, derefter pludselig skulde worde mig saa dyrebar? Jeg havde stedse forestillet mig, at Kjerlighed nødvendig maatte begynde ved det allerførste Syn. Eller var den der virkelig strax? laae hidtil i Dvale, og vækkedes blot? som naar vi drømme, og først ved vor Opvaagnen vide at vi have drømt.

Jeg fornemte ikke hvorledes jeg var faren, før Alice var borte. Henimod Midnat forlod hun Ballet, for at begive sig til sin ensomme Veninde. Da var det for mig, som om Lysene brændte søvniigt, Musikken lød martere, og Dandsen gik tungere; som om hun havde ta-

get det halve Liv, Lys og Glæde bort med sig. Jeg kunde ikke længere skuffe mig selv over mit Hjertes Tilstand. – Denne vigtige Opdagelse skulde fordrevet mig fra Selskabet hen i Ensomhed, havde jeg ikke frygtet, derved at røbe mig selv – jeg, der saalænge hun bivaanede Ballet, ikke havde været fra Gulvet. Men endnu mindes jeg grant, hvad Tvangen kostede mig: istædet for at jeg før havde dandset *med* Liv, saa dandsede jeg derefter *paa* Livet; min forrige selvbudne Munterhed veeg for en besværlig og ofte uheldig Vittighedsjagt. I Pusterrummiene gik jeg fra Værelse til Værelse; saae paa de Spillende, uden at vide hvad de spillede; blandede mig i Samtaler uden at vide hvad de angik. Uden videre Beskrivelse: jeg bar mig ad som en Forelsket.

Saalænge der dandsedes, gik det saa som saa. Men da der vare færre Damer end Chapeauer, og blandt de første nogle daarlige Dandserinder, med hvilke der maatte gjøres – hvad i Landsbysproget kaldtes *Høveri*: foreslog de sidste til en Forandring – Julelege. Nu blev jeg værre faren. Jeg maatte give Pant paa Pant; snart vare alle mine Lommer tomte. Og da saa Panterne skulde indløses! Hvor dyb var ikke *Brønden*? hvor haard den *brede Steen*? hvor tung *den polske Kirkegang*? jeg *hang*, jeg *skriftede* i Sandhed som en Synder; og alle de Kys, jeg fik og gav, smagte deels som *Ædikke* og deels som Vand. Men paa Forundringsstolen ventede mig dog den haardeste Prøvelse. Det var stakkels Tertius, som skulde forkynde mig Selskabets Anmærkninger; hvilket han ogsaa gjorde med samvittighedsfuld Nøiagtighed og største Alvorlighed. Jeg frygtede og sad som paa Naale. Adskillige dunkle Hentydninger havde jeg med kunstlet Roighed nedslugt; men een forstyrrede den ganske: »og somme –» endte han – »forunderer sig over, at Hr. Rectoren er bleven saa forunderlig, siden hans Darme gik bort.« »Den skal sidde!« raabte jeg, og sprang op fra Stolen. Mandfolkene loe, Fruentimmerne fnisede. – Den skyldige var ikke at udfinde. Tertius angav den yngste Jomfrue Hansen; men hun fralagde sig rent ud Beskyldingen. »Var det ikke Dem saa var det Deres Søster;« sagde han. Hun nægtede ligesaa haardnakket. Enden blev at han selv maatte sidde; og jeg fik ingen Hævn.

Legen havde tabt sin Morsomhed – man gabede – man snakkede om Sengen. Jeg længtes efter den, for uforstyrret at kunne tænke paa hende, der paa saa underfuld en Maade havde overrumplet mit Hjertes hidtil uindtagelige Fæstning.

Jeg gennemgik den hele Aften fra hendes glimrende Fremtrædel-